

[Glønborg]

for at være arbejdsløshedsforsikrede på rimelige vilkår.

Ved førstebehandlingen udtrykte jeg stor glæde over, at arbejdsministeren havde fremsat et forslag til lapning af nogle grimme huller i ordningen, Den glæde er selvfølgelig endnu større i dag, hvor lovforslaget er sikret flertal, bl.a. ved Socialistisk Folkepartis tilslutning.

Socialdemokratiet vil desværre ikke være med, selv om hr. Kaj Poulsen bedyrer, at han virkelig også ønsker at give de selvstændige rimelige vilkår på dette område.

Jeg spekulerer på, om Socialdemokratiets modvilje mod det forslag skyldes, at det ikke alene opererer med mennesker, der er selvstændige, og mennesker, der er lønmodtagere, men også med sådan nogle mærkelige mennesker, som er både selvstændige og lønmodtagere på én gang. Sådan nogle mennesker er måske slet ikke til at passe ind i en socialdemokratisk opfattelse af tilværelsens virkelighed.

Men det glæder mig i det mindste, at Socialistisk Folkeparti har votet at gå ind i det med en forståelse for, at dette virkelig drejer sig om en gruppe mennesker, som har behov for at kunne være med i systemet, altså med andre ord at systemet vil tilpasse sig den situation, som det enkelte menneske i arbejdslivet nu er i.

Helt specielt glæder det mig, at der fra arbejdsministeren ligger klare tilsagn om, at man her også vil tage hensyn til mand/kone-virksomheder, altså at man i de situationer, hvor ægtefæller arbejder sammen, og hvor der nu efterhånden ikke er plads til og arbejde nok til den ene, ikke vil straffe dem for, at de er gift med hinanden, men at de får lige så rimelige vilkår som andre mennesker.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det er ikke særlig overraskende, at det er det socialdemokratiske betækningsbidrag, der har givet anledning til mest debat under denne behandling. Det var mildest talt overraskende læsning, når man i Socialdemokratiet taler om den værste gang klassepolitik, når regeringen vil udvide og forbedre dagpengereetten for en bestemt medlemsgruppe, nemlig de selvstændige.

Man må spørge Socialdemokratiet: Er det virkelig klassepolitik at sørge for, at den del af en gruppe, der har været i klemme i et system, får nogle forbedringer, således at de også ved

ledighed kan få en ydelse, der er til at eksistere for?

Det er blevet nævnt nogle gange, at vi alle har fået mange henvendelser; det gælder selvfølgelig også i høj grad mig. Jeg har ikke taget ret mange af dem med, for det tillader tiden ikke, men jeg kan f.eks. nævne en henvendelse fra en 57-årig, som har været medlem i a-kassesystemet i 35 år, herunder de sidste ti år som selvstændig. Han har altså drevet sin virksomhed og håbet på, at han kunne holde den i live, indtil han kunne gå på efterløn. Han havde håbet på, at det kunne fungere for ham, men han fik et beregningsgrundlag, der gjorde, at han blev blandt de 15-20 pct., som er under minimums-satsen. Han fik altså et beregningsgrundlag, der var næsten så lavt, at man skulle være flov over det, fordi det var så tæt på nul, at der ikke var det bidrag til at forsøde tilværelsen, til at hjælpe på den vanskelige situation.

Er det klassepolitik, at denne lønmodtager, som har været medlem af en lønmodtagerkasse gennem mange år, og som altså i en periode i sit liv bliver selvstændig og ikke klarer det, skal have en anstændig dagpengesats? Hvis det er klassepolitik, er det godt, at klassepolitikken er død og borte, og at der er et bredt flertal her i Folketinget, som vil forstå, at mennesker er mennesker, uanset hvilken titel man giver dem, og at mennesker, der er i nød, skal hjælpes, uanset hvilken titel de har.

Er det i øvrigt klassepolitik at foreslå, at det er de selvstændige, som solidarisk skal betale for de forbedringer, der kommer en del af dem til gode? Det er altså sådan, at den gruppe, vi her taler om, hæfter solidarisk for de andre, og at det er udgiftsneutralt for alle andre befolkningsgrupper. De selvstændige, som det går bedre, betaler altså for de selvstændige, som det går dårligere. Det er solidarisk politik, det er ikke klassepolitik.

Er det i øvrigt klassepolitik at sørge for en kombinationsforsikring, sådan at de mennesker, som har valgt at basere deres indtægt med samtidigt lønarbejde og selvstændig virksomhed, får rimelige vilkår? Igen er der mange eksempler på folk med beskedne indtægter, f.eks. medhjælpende ægtefæller, der i den virksomhed, hvor de måtte arbejde sammen med deres ægtefælle, arbejder halvtids, men da det ikke er nok til, at det kan løbe rundt for det pågældende par, har ægtefællen yderligere et halvtidsarbejde i en anden virksomhed.